

jaren Paul had laten merken hoezeer zij naar een kleinkind verlangde.

Haar zorgen verdwenen deels naar de achtergrond toen ze aan het einde van de straat waar ze woonde, het bord "*Wils handgemaakte tassen*" in het vizier kreeg. Trots parkeerde ze de auto voor het pand waarin ze met drie kinderen woonde maar eveneens haar bedrijf gevestigd was. Op eigen kracht was ze, met vallen en opstaan na de oorlog, een tassenbedrijf begonnen.

Automatisch rechtte ze haar rug bij het zien van de gebogen hoofden van haar werknemers die achter hun naaimachines stukken leer aan elkaar stikten van de door haar ontworpen tassen.

Het groot brengen van een kind zonder vader leek plotseling een peulenschil vergeleken bij het rennen van haar bedrijf.

Toen haar beste werknemster, Lies, Wil zag, stond ze met een zorgelijk gezicht op, schudde haar krullen los en knikte in de richting van Wils kantoor, om aan te geven dat er zich tijdens haar afwezigheid een probleem had voorgedaan.

'Termeulen heeft geklaagd over de geleverde tassen,' begon ze. Met opgetrokken wenkbrauwen zette Wil de reiswieg op de ontwerp-tafel.

'Waarover klaagden ze dan?'

'De cheffin inkoop vond de naden niet netjes gestikt en de afwerking was volgens haar allerbelabberdst. Ze wil dat we de tassen helemaal opnieuw maken maar daar hebben we echt geen tijd meer voor. We zijn al met de nieuwe bestelling bezig die volgende week afgeleverd moet worden.'

Wils maag trok samen, het was de eerste keer dat ze van haar belangrijkste opdrachtgever een klacht ontving. Alle tassen die dit pand verlieten, werden door haar persoonlijk stuk voor stuk gecontroleerd. Vertwijfeld vroeg ze zich af of ze de laatste tijd iets over het hoofd had gezien.

'Ik snap er geen jota van, alle tassen die naar Termeulen gaan heb ik gecontroleerd. Bij mijn weten was alles in orde.' Lies schuifelde wat met haar voeten om vervolgens met een schuldige blik Wil aan te kijken. 'Ok, wat is er misgegaan Lies?'

‘Twee dagen geleden voelde Lotte zich niet zo lekker, zodoende kreeg ze haar deel van de tassen niet af. Gisterochtend kwam ze daarom extra vroeg om alles af te maken maar ze rende om de haverklap naar de wc om te spugen. Misschien is ze weer...zwanger? Enfin, Lotte had de tassen al in het vloeipapier gewikkeld en op het allerlaatste moment aan mij gegeven toen ik de bestelling naar Termeulen moest brengen.’ Verbaasd keek Wil naar Lies die haar ogen neersloeg.

‘Maar we hadden de tassen toch ook geteld en we kwamen toch tot het juiste aantal?’ Er verschenen rode plekken in de hals van Lies.

‘Lotte had mij gesmeekt om haar wat tijd te gunnen dus ik noteerde meer tassen dan er waren zie je. Met haar hand op haar hart beloofde Lotte om het ontbrekende aantal af te hebben voordat ik de bestelling zou gaan brengen.’ Met moeite probeerde Wil haar opkomende ergernis te verbergen.

‘Verdomme, Lies, als ik jou niet kan vertrouwen...Je begrijpt toch zeker wel dat we met z’n allen bungelen als ze ons geen opdrachten meer geven?’

‘Het spijt me heel erg, Wil. Aan de andere kant had ik het te doen met Lotte,’ fluisterde Lies. Snel dacht Wil na, ze moest als de sodemierter naar de cheffin inkoop van Termeulen om zoete broodjes te bakken. Lotte zou ze morgen wel op het matje roepen. Haar blik ging van de klok, die al half zes aanwees, naar Suze die haar teentjes probeerde te grijpen maar straks ongetwijfeld om haar voeding zou jengelen. Ze voelde haar borsten al lekken. Resoluut schoof ze de reiswieg naar Lies.

‘Breng haar naar mevrouw Willems, als ze begint te huilen, geeft ze haar maar een flesje lauw water. Ik moet meteen naar Termeulen om alles recht te breien. Onze boterham hangt ervan af.’ Geïrriteerd verliet Wil het kantoor, Lies bedremmeld achterlatend.

Hijgend klopte Wil, iets voor zessen, op de deur van het kantoortje dat dienstdeed als vergader-, -en kantineruimte voor het personeel van het noodwarenhuis Termeulen. Hoewel de opbouw van Rotterdam na de oorlog in hoog tempo vorderde, hadden enkele warenhuizen alvast een noodwinkel opgezet.

Zonder toestemming af te wachten, stekkerde Wil naar binnen. De cheffin inkoop zat vermoed op één van de rechte stoeltjes over haar gezwollen voeten te wrijven. Blijkbaar had ze een lange dag achter de rug.

Eigenlijk niet het juiste moment om haar te benaderen maar Wil kende haar als een vriendelijke dame bij wie ze een aardig potje kon breken. Dit keer schudde ze bij de verschijning van Wil echter somber haar hoofd hetgeen Wils optimisme aanzienlijk temperde.

‘Wat je me geflikt hebt, zou ik voortaan maar laten. We hadden boze klanten die hun geld teruggeisten. Er was zelfs een mevrouw die onze directeur wilde spreken. Tja, en die gaf mij danig op m’n kop omdat ik verantwoordelijk ben voor de inkoop. Het was een hele heisa. Daar liggen die monsters.’ Wil draaide haar hoofd naar een tental tassen die op een hoop gegooid waren. Van verre zag ze al dat ze inderdaad ondermaats in elkaar geflanst waren. Schaamrood kwam op haar kaken.

‘Excuus mevrouw, het zal niet meer gebeuren. Eén van mijn werknemers...’ De cheffin wapperde ongeduldig met haar kleine hand.

‘Tis goed, ik heb geen zin in je uitleg. Zorg dat je morgen tien prachtige tassen aflevert want we hebben de klanten beloofd dat ze morgenmiddag nieuwe kunnen afhalen, begrepen? Haar donkere kraalooogjes bleven op Wils blouse rusten waarop grote, vochtige vlekken langzaam zichtbaar werden. Verlegen kruiste Wil haar armen voor haar borsten.

‘Eh, de baby ziet u...Het komt voor elkaar. Nogmaals mijn excuses.’ Wil begreep dat de cheffin moe was en ze beter kon maken dat ze wegkwam. Hoewel het kort dag was om morgenmiddag tien tassen af te leveren, dorst ze geen uitstel aan de cheffin te vragen. Een lange nacht werken lag in het verschiet.

Met knallende borsten liep ze linea recta naar mevrouw Willems, de kinder-, -en babyverzorgster van haar bedrijfje. Omdat Wil drie werknemers in dienst had die alleen bij haar wilden komen werken als hun kinderen opgevangen werden, had ze een speciale ruimte voor